

"Dristighetens Högåtsman".

Ett minne från 1788 och 1790

H. af TROLLE.

Forts. från föreg. n:r.

En sådan utpurning kunde väcka de döda ur sina gravar, så mycket lättare gick det att få Dristighetens gossar på benen. Hela besättningen tumlade upp med en fart som om yttersta domen varit för handen. Puke kommanderade och Dunders pipa blåste signalerna. Husch! så det arbetades till våders och på däck, och när solen strax därefter sände sitt strålände ljus utöfver vikens hvitkummiga vågor, såg man Dristigheten jaga fram med fulla segel och hela stora flottan följande efter i dess kölvatten. Skärgårdslottan med Hemema Styrbjörn i teten jagar lik en flock vita duvor efter de stolta ekvallarna för att skyddas af dessa, och midt emellan de båda flottorna ilär en kungslup fram öfver vågorna. Akterut i slupen, hvars åror böjas som rör för vinden, sitter Sveriges drott med riksflaggan vajande öfver sitt högt burna hufvud. "Tusarkonungens" ädla gestalt har aldrig visat sig så imponerande, så full af majestät som i detta ögonblick, då hans flottor, hans rike och hans lif stodo på spel. Gustaf var i denna stund en hjälte, må smådär och baktalaren för resten säga hvad de vilja om Sveriges "ovanlige" konung.

I detta ögonblick närmar sig "Dristigheten" den punkt på ryska linien, hvarst Puke skall bryta igenom. Det är vid Krosserort, hvarst fem fiendtliga lineskepp ligga så nära slutna, att de knappast lemna rum för de svenska skeppens passage. De vilja stänga vägen, men de känna ej till Johan Puke, till "Dristigheten", till dess gossar. Kring det stolta skeppets bog brusar vattnet i gnistrande skum. Nu höjer Puke sin stämma:

"Ladda på båda sidor med dubbelt skarpt," kommanderade han med en röst, som är förfärlig. "Väl klara på batterierna och på däck. Säkert sigte gossar! Kom ihåg att kungen kommer efter, och nu fyr!"

För några minuter är "Dristigheten" att förlikna vid ett framlande eldsprutande berg. Lika hägel regna dess långskeppskott öfver de fiendtliga skeppen med den mest förstörande verkan. "Dristigheten" öppnar en väg så bred, att de efterföljande svenska skeppen fritt kunna passera derigenom. När chefskeppet passerar förbi de ryska lineskeppen, stryka dessa sina flaggor. Puke har infriat sitt löfte till monarken, och fastän under genombrytningen oförutsedda olyckor inträffade, som förorsakade förlusten af flera svenska skepp och fartyg så kom likväl större delen af den svenska flottan lyckligt undan till Helsingfors och der i skydd af Sveaborgs kanoner.

När "Dristigheten" hunnit rum sjö, möttes Puke och Dunder på halfdäck. Den förre stannade och såg småleende på sin högåtsman. Därefter sade han:

"Bra, Dunder!"

"Godd, herr öfverste!"

"Stryk!"

"Mycket, herr öfverste!"

"Allting höll!"

"Hvarenda ända!"

"Smörj din fockehals efter utpurningen med en grogg, det fins vara i min kajuta."

"Skall ske, herr öfverste!"

Från denna stund voro "Dristigheten", Puke och Dunder oskiljaktigt förenade med hvarandra. Puke hade hållit sitt löfte till kungen och Dunder sitt till sin kolherre. Ända till krigets slut förtol Dunder att ombord på "Dristigheten" kämpa för konung och fädernesland, och när freden äntligen återställdes lugnet i Norden innehade högåtsman Dunder fullmakt som flaggskeppare inom den stora eller linieflootten. "Metmasken" hade blivit amiral, liksom hans forne kamrat "svafvelsticpsysen", om han blott kunnat i rätten till fått bugg med boken, men si det var och förfel för honom en omöjlighet. Han fick nöja sig med en medalj, en silfverpipa och en guldportepée. Det var dock något. Men Puke blef både General-amiral, excellens, serafimerriddare och greve, och detta var ändå ett steg hvarare!

Dock, — Puke, Dunder och "Dristigheten" finnas ej mera till. Chefen, högåtsmannen och sjuttiofyran mönstrade utaf från livets skådeplan i den ordning de här blifvit upptagna. De voro alla tre världiga och hedrade minnen från svenska flottans sista stormaktstid på havet; en tid, som, menskligt att döma, ej mer för vår flotta skall komma åter. Det var stål i karakteren och jern i viljan hos dessa män, hvilka kämpade och offrade sitt blod under den blågluga flaggan. Det fanns must och mörk i dessa ekvallar, dem Chapmans snille skapat, och det bevisades bäst derutaf, att när det segerdrönsade gamla "Dristigheten" för ett par år tillbaka slopades, voro dess ektimmer lika friska och kärnfulla som när det bjöd bredsidan åt ryssarne vid Öland och Viborg; jedsfva tiden och maskarna hade visat respekt för Pukes och Dunders ärorika sjuttiofyra.

Pukes stoft hvilat i familjegraven på släktens egendom Djöholm, belägen invid en vik af hafvet i den sköna provinsen Blekinge, de forna vikingarnas hemvist. Den 3 Juli 1871, 81:sta årsdagen af genombrytningen vid Viborg, flyttades Pukes jordiska kvarlevor in uti en kista af ek, tillverkad af det slojade "Dristighetens" köl; det var rättvist att kolherren hvilade på kölen af det skepp, som varit hans brud i lifvet, och "Dristighetens" sista färd var att uppsöka sin brudgum, för att omsluta hans stoft i döden!

"Dristighetens" sista färd.

Säg, hvad för ett tag ångar fram öfver sjö, Hvad har "draken" fört bild i sin stam? Öfver hafvet ses linden sitt blomdoft strö, Ett brodtåg är det, som ilär fram. Och vipmlar och flaggor svaja i skyn, Och träden, de viita i vikens bryn Sin helsning från högre stam.

Se på sarkofagen af svart blifven ek, Hur den strålar i Helios glans! Huru Ägirs-döttrarna, ute på lek, På locket kasta mång blåhvit krams! En bild utaf döden bär "drakens" stam, Och tåget, som ilär på hafvet fram, Ett tåget, som ilär på hafvet fram, Ett sådant ej ofta fanns.

Framför frustande eldfåle bruden drar, Och en gyllne snäcka du ser På vägen flyta: det är sjögudens char. Och Neptun själf så konungsligt ler At bruden, hvars älskling han ständigt var, Hvar i hans rike den "Dristiga" far, Med fröjd på henne han ser.

Den "Dristiga"! Ja, du känner dess namn — Nu i döden förvandlad hon är. Hon längtar till stunden, då uti sin famn Hon sluter honom, hon har så kär. Och därför hon ilär, så rosigt, hän — Se nu är hon framme hos honom re'n, Som hvilat vid hafvets skär.

Träd, trofasta tärna, träd, högättad brud Utifrån högen till honom in. Och väck lif uti nordmannens sinn! Nu griften öppnas med buller och bång, Och under kanonernas högtidssång De slumra förenta in.

På Vämo kyrkogård, belägen invid en af de täcka vikar, som skölja stränderna af Trossö, på hvilken Karlskrona är anlagd, hvilat "Dristighetens" högåtsman Johan Dunder. Stället för hans graf är okänt, annars hade rättvisan fordrat att veteranens ben fått hvila i en kista, tillverkad af "Dristighetens" stormast, på hvilken hans blick i lifvet så ofta hvilat med förtjusning och stolt beundran. Men hvad gör väl värden, som gömmer stoffet, till saken, blott minnet och domen öfver död man är vackert och hedrande. Sarkofagen af marmor är i motsatt fall mindre värd, än den gröna torfan, prydd med enkla förgat-mig-er eller af doftande violer och ängsblommor. Men som skalden säger:

Logo mot himmels blå,
Hvita de hjertan, som då
Greto vid stjernornas sken,
Ack, uti gravarnas rie'n
Tystnaden stum och allen
Synes på grifternas gå,
Visa de multnade ben.

FOLKSTRÖMMINGEN TILL CANADA.

På senare tiden ha 300,000 farmare från Förenta Staterna flyttat öfver till Canada, där af en mycket stor del svenskar. De ha kommit från Illinois, Kansas, Iowa, North och South Dakota och Nebraska, hvilka ju äro ibland våra förmåsta landbruksstater.

Hvad denna massutflyttning? Orsaken är densamma som ledde immigranterna till Förenta Staterna från Europa. Den enskilde vill förbättra sin ställning, vill ha lite mera vinst från sitt arbete än han förtut haft. En farmare kan inte uträtta mer än ett visst mått arbete per år, vare sig han vistas i Förenta Staterna eller i Canada. Detta arbete uträttar han på farmen, som ju representerar ett visst kapital i jord, kreatur, byggnader och redskap. Då nu lika god jord kan erhållas i Canada på sina ställen för tjugondelen af hvad man får betala för den i någon af de uppräknade staterna, är det ju ej underligt, om landbrukaren flyttar öfver gränsen. Han säljer sitt landbruk här i landet och kan köpa ett många gånger större i Canada och dock ha pengar öfver för inköp af fler kreatur, maskiner, redskap och byggnader. Så enkel är förklaringen.

Förenta Staternas regering har nu sändt ut en professor till nordvästra Canada för att taga reda på dessa orsaker. Det hade inte behöfts och är lika onödigt som då Sverige sänder heller eller halflärdade män öfver till Förenta Staterna för att taga reda på hvarför emigrationen går så häjldöst hit.

Det folk, som emigrerar, är vanligen företagssamt, arbetsamt, främsynt. Det finner de fel det land har som lämnas och de förtjänster det har individuellt för dem, hvilket de komma till. Så fosterländsk är icke gerna en energisk man, att han offerar tid och pengar på att vända i det land, där han har allt emot sig, på bättre tider, då han ser ett möjligt Kanaan hägra mot sig från en annan strand. Han stannar då icke heller längre för att söka reformera i det gamla landet. Han ger sig till det nya, där hans kraft och kunskaper få ett större utbyte och bringa mångdubbelt mer framgång än i det han lämnar.

Hvad för öfrigt emigrationen från Förenta Staterna till Canada beträffar är den lätt utförd. Samma språk talas på ömse sidor om gränsen. Samma frihets kärlek råder i båda lander. Skolor och upplysning gå framåt där som här. Och då en järnvägstur är det enda som fordras för att få ett godt hem till billigare pris än förut och ett bättre betalt arbete, så betalar man naturligtvis biljetten.

Ur Svea.

Karl XII och Sjöbussen.

Historisk Skiss af H. af Trolle.

Sveriges stormaktstid nalkades sitt slut. Sista akten af den tolfte Karls hjältedrama spelades som bäst inför Europas häpnad blickar; kalabaliken i Bender hade om möjligt ännu mera gjort Karl till en folkens äfugade hjälte. Genom sitt beundransvärda försvar af staden och fästningen Stralsund mot de förenade fiendliga arméerna drog han nu världens uppmärksamhet till denna punkt, det sista hålverk Sverige egde på tysk botten. Hans motståndare jublade af fröjd, ty nu hoppades de med visshet, att det ädla bytet, Nordens drott, den tolfte Karl, skulle lefvande eller död falla i deras händer.

Och tyvärr tycktes detta deras hopp, menskligt att döma, ej heller komma uppå skam. Af landsidan var staden innesluten på alla sidor, logravarne voro framskjutna in på vallarne, och någon undsättning sjöledes ifrån var ej att förvänta, ty hafvet utanför kusten var betäckt af drifis och själva hamnen isbelagd. Förgäves hade svenska flottan sökt undsätta Stralsund. I första dagarna af oktober (1715) lemnade nämligen amiralen baron Sparre Karlskrona med 20 lineskepp, men näste dagen därefter ankrade under Hanö för sydost storm. Övare varade i åtta dagar, flera skepp förlorades sina ankare och nödgades återgå till Karlskrona. Flottan kom icke åter till sjös förr än den 3 november, men en ny storm af sydvest dref den ännu en gång tillbaka, och flera skepp förlorade master och stänger. Nu var man inne i början af december månad, naturförhållandena lade oöfvervinnliga hinder för svenska flottan att gå till sjös och undsätta det belägrade Stralsund, inom hvars murar hungersnöden rasade och hvarst soldaterna endast hade uselt hästkött att lifnära sig med. Snart tog äfven denna sista utväg att uppehålla lifvet ett slut, man var bragt till det yttersta, men det oaktadt ville kung Karl hvarken höra talas om kapitulation eller att, genom en ännu möjlig flykt sjövägen, sätta sin person i säkerhet. Den 7 december hade han gjort ett djärft utfall och utanför stadens murar levererat sina fiender en batalj, en strid, som visade, att det svenska modet och tapperheten ej förbleknat efter Pultavas stora olycksdag, men som ej hade åsyftadt resultat, att driva fienden från Stralsund och upphäva belägringen. Öfvermakten var för stor, och Karl nödgades åter draga sig inom murarne efter att ha lidit en betydlig förlust.

Det är den 9 december 1715, således tvenne dagar efter den sista stora striden utanför stadens vallar. Vinterns likod betäcker den hårdt frusna marken. Från de belägrades batterier dåna kanonernas åskor och endast svagt besvarar fästningens deras eld. Konungen har låtit kalla generalmajoren Karl Gustaf Ducker till sig för att med honom hafva en enskild öfverläggning rörande ett nytt, af konungen beslutadt utfall. Ducker, en äkta soldat och en af de mest framstående hjältnar i hjältekonungens forna här, hade följt Karl, alltifrån slaget vid Klissow, på de flesta af hans fälttåg samt därunder stigit i graderna så att han 1710 var generalmajor. Förtut hade han vid åtskilliga tillfällen ådagalagt många prof på ett oförskräckt mod. Karl hade åt den bepröfvade krigaren och vännen anförtrött beälet i Stralsund, och rörande var de bägge hjältnar möte vid Karls oförmödade ankomst till staden, natten mellan den 10 och 11 november 1714. I förening med konungen gjorde Ducker allt för att frälsa och bibehålla den viktiga platsen men — förgäves.

Jämte konungen och Ducker befinnas sig ytterligare tre personer i rummet. Det är Karls favoriter, de tappra öfverstarne Axel Roos och Dunder samt kammarparen Manerstjerna. Otto Fredrik von Dunder, en äkta karolin, hade följt Karl XII till Bender, där deltagit i kalabaliken och utgjorde, jämte generaladjutanten von Rosen, konungens sällskap på hemvägen från Turkiet år 1714. Då Rosen tröttnat, följde Dunder ännu den outtröttlige Karl, men slutligen kände äfven han sig utmattad och bad förgäves att konungen måtte dröja blott några timmar, hvarunder han kunde återhemta sina krafter. "Lemna mig hälften af kassan och kom efter, när ni kan," var det svar han erhö. Nu påfann Dunder en list. Han mutade postmästaren att gifva konungen den samsta hästen i stallet, hvilade därefter några timmar, åkte sedan i vagn och träffade Karl som i regn och snö gick och ledde sin oduglige häst. Konungen satte sig nu upp i Dunderns vagn och bägge kommo välbehållne till Stralsund, sedan de, på en då för tiden otrolig kort tid af sexton dygn, tillryggalagt vägen dit ifrån Turkiet. Strax efter det Karl lemnat Stralsund, stupade Dunder vid ett utfall och slöt sålunda sin hjältebana.

Axel Erik Roos var ej mindre utmärkt. Gezelius säger om honom, och det med skäl, att "hans lefnadslopp var en kedja af dygd, ära och hjältebedrifter". Endast sexton år gammal, blef han page hos Karl XII, deltog i landstigningen på Seland och följde sedan konungen i alla hans fälttåg, ända till Pultava, ständigt utmärkanade sig genom förstånd, rådhighet och manndom. I kalabaliken var han ständigt vid Karls sida, än betäckande honom med sin kropp mot fiendens kulor, än skyddande honom mot följderne af hans egen hetta, när han ville springa ut bland turkarna, då Roos fattade honom i gehänet och lyckades öfvertala honom att kvarstanna. Då huset blifvit antändt och elden ej kunde släckas, räddade han, att man nu borde söka bana sig väg med värjan i handen. Detta skedde, men konungen föll och Roos kastade sig öfver honom för att skydda honom. Han fördes nu jämte Karl fången till

Bender. Efter denna bedrift skickades han af konungen hem till Sverige med ett bref till rådet. Om denna äfventyrliga resa genom fiendens land och de faror han därunder lopp, lär någon tradition finnas, som gifvit Tegnér ämne till sin härliga dikt, Axel. Från Stockholm återvände han till Stralsund samt delade där Karls strider och faror.

Konungen och Ducker samtalande länge och tyst med hvarandra. På generalens ansikte hvilade ett bekymrens moln. Karl ville nödvändigt göra ett nytt utfall och förnya striden af den 7 december. Ducker afrådde därför, ej af fruktan, men väl inseende, att all strid mot den öfverlägsna fienden vore ändamålslös, ty soldaterna voro kraftlösa af hunger, och garnisonen alltför fåtalig. Det skulle blifva en blodstutjelse utan gagn. Man hade bragt försvarret till det yttersta och med bibehållen krigsärä återstod ej annat än att kapitulera.

Medan konungen och Ducker samtalande, hade de båda öfverstarne sakta hiskat vid hvarandra, emellanåt kastande oroliga blickar på monarken.

"Till hvad pris som helst måste konungen räddas," hviskade Roos till sin vapenbroder. "Ännu några skarpa frostnätter och sjövägen är stängd. Hvad skall man göra för att förmå konungen att afresa?"

During hann ej svara, ty ett uppträde egde rum mellan konungen och Ducker, som komde de båda vännerna att afbryta sitt samtal. Sedan Ducker förgäves framställt alla talande skäl för att afstå från ett nytt utfall, kastade sig generalen på knä framför konungen, fattade hans hand och besvor honom att rädda sin person, att återvända till Sverige, att tänka på sitt lidande folk, som blott längtade att få se sin äfugade konung hos sig. Ducker talade med en värma och hänförelse, som tycktes vara oemotståndlig, men Karls ansikte förblef lika kallt och lugnt. Han drog sin hand häftigt ur Dunders, stampade otåligt med foten i golvet, i det han utropade:

"Hvad ni föreslår mig är omöjligt! Det vore vanhederligt för mig att fly och lämna mina tappra krigare åt sitt öde. Jag vill dö med dem, det är mitt fasta beslut."

Roos och During störtade fram och böjde knä inför monarken. De anropade honom i likhet med Ducker att rädda sin dyrbara person. Karl var lika oöveklig.

"Så må vi då i Guds namn sälja våra lif så dyrt som möjligt," utropade During, i det han reste sig upp. "Rådet i Stockholm får nu sin vilja fram, deras och andras intriger skola lyckas."

"Hvad menar ni, öfverste?" sporde konungen häftigt.

"Jag har emottagit bref ifrån Stockholm, från en trovärdig person, i hvilket han undermåttat mig, att rådet umgås med planen att tillsätta en förmyndarestyrelse att sköta rikets angelägenheter, medan ers majestät är frånvarande. Man ville sätta i spetsen för denna styrelse antingen hennes kunglig höghet prinsessan Ulrika eller hennes gemål prins Fredrik. Den egentliga makten skulle dock utövas af rådet. Mig förefaller detta nära nog som att detronisera ers majestät."

Konungen bleknade. Hans ansikte utvisade en häftig sinnesrörelse. Han syntes öfverlagga en stund tyst med sig själf. Därefter utbrast han:

"Af dessa planer och intriger blifver ingenting. Tror man, att jag är död och kronan fallen utaf mitt hufvud? Jag vill visa dem, att jag ännu lever. Redan i morgon lämnar jag Stralsund och begifver mig öfver till Sverige. Men huru komma härifrån? Hamnen är isbelagd, och intet fartyg är till finnandes."

Ducker, Roos och During kunde med möda dölja sin glädje. Den sistnämndes list hade lyckats, konungen skulle räddas.

"Ers majestät," yttrade Ducker, "amiralitet-kapten Ankarkrona befinner sig i yttre rummet, och med denna bepröfvade officer skola vi rådgöra om bästa medlet att anskaffa ett fartyg, på hvilket ers majestät kan gå ombord och lämna Stralsund. Till min kunskap har kommit, att tvenne mindre svenska orlogsfartyg, gattoten Snaresven och brigantinen Snappopp, kryssa utanför kusten. De hafva lämnat hamnen af fruktan för drifisen. Ett djärft och egenmäktigt tilltag af cheferna på dessa fartyg, som borde stå dem dyrt."

"De hafva lämnat sin konung i sticket och skola exemplariskt straffas," svarade konungen, som nu tycktes vara lika ifrig att lämna Stralsund, som han fört varit att kvarstanna. "Råd gör med Ankarkrona och lät mig sedan veta resultatet af edra öfverläggningar."

General Ducker, åtföljd af de båda öfverstarne, skyndade ur rummet. De hade en lång öfverläggning med kapten Ankarkrona. Glädjen öfver konungens fattade beslut delades af dem alla, men Ankarkronas meddelande ingaf föga hopp, att det skulle lyckas för dem att rädda monarken.

"Som jag redan sagt, finnes intet fartyg att tillgå," slutade Ankarkrona sina meddelanden. "Drifisen fyller hamnen, och att de båda orlogsfartygen gått till sjös, var för dem en ren nödvändighet för att ej riskera fartygen i isen. Det berodde ej på dem att figga kvar eller icke. Emellertid skall jag gå ner och kunska vid hamnen. Konungen måste räddas, måhända fogar försynen så, att någon hjälp blir till finnandes."

"Gör allt hvad i er förmåga står, kapten, och kom ihåg, att Sveriges öde på sätt och vis hvilar uti edra händer," yttrade Ducker, i det han tryckte kaptenens hand.

Ankarkrona lemnade rummet och skyndade ner till hamnen. Decemberkvällen skuggor började att lägga sig öfver land och haf. Himlen var klar och kolden skarp. En bitande

Säker Förtjenst

under vintermånaderna för såväl män som kvinnor genom att sälja svenska, norska och danska böcker samt vy-brochur.

Ovanligt goda villkor

utbudas. — Skrif genast efter kataloger och fullständiga upplysningar till

C. RASMUSSEN PUB. CO.
720-24 S. 4th St., Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jer 160 aum, mer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reservede som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af 1/4 kvartsection 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af \$10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheten fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfyllas, fastskyligheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrives i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfyller skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som egges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfyller bostadsskyldigheten genom att vara bosatt upp nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående

bedräfver antingen samma township eller ett dermed sammanhängande

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom odla 80 acres ordentligt inbägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

En inlemmas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnas uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrationskontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och mineralägarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Land agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesministern.

N. B. — Utom dessa frihemman, till hvilka ofvanstående förordning hänförs, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.